

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 lipca 2018 r.

Pozycja 118

POSTANOWIENIE

z dnia 7 czerwca 2018 r.

Sygn. akt Ts 26/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński – przewodniczący i sprawozdawca
Zbigniew Jędrzejewski
Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 12 lutego 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.L.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 stycznia 2016 r. B.L. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 32 w związku z art. 31 i art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2010 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, ze zm.; dalej: u.s.u.s.), tj. przed wejściem w życie art. 45 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 237, poz. 1656) – w zakresie, w jakim zakazane przepisy dopuszczają orzeczenie na podstawie art. 116 lit. a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, ze zm.; dalej: Ordynacja podatkowa) „o odpowiedzialności członka zarządu osoby prawnej za zaległości tej osoby prawnej z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych”, z art. 2, art. 7, art. 64 ust. 1, art. 84 i art. 217 Konstytucji.

W przekonaniu skarżącego, wątpliwości natury konstytucyjnej budzi nie językowa (dosłowna) treść art. 31 i art. 32 u.s.u.s., lecz ich rozszerzająca wykładnia prezentowana w powołanym w skardze orzecznictwie Sądu Najwyższego, ustalona w drodze jednolitej i konsekwentnej praktyki stosowania tych przepisów, zaaprobowana ostatecznie przez sąd w sprawie skarżącego. Zgodnie z rzeczoną wykładnią skarżone przepisy – na podstawie zawartego w art. 32 u.s.u.s. odesłania do odpowiedniego stosowania do zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – stanowią podstawę stosowania art. 116 lit. a ordynacji podatkowej w odniesieniu do tych zaległości oraz obejmują swym zakresem kwestię odpowiedzialności posiłkowej osób trzecich. W przekonaniu skarżącego, rzeczony odesłanie ustawowe, na mocy którego

został on – jako członek zarządu Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. (dalej: Stowarzyszenie) – obciążony odpowiedzialnością za zaległości składkowe Stowarzyszenia, nie spełnia standardów techniki prawodawczej. Zdaniem skarżącego, przepisy powołane w *petitum* skargi naruszają konstytucyjną zasadę poprawnej legislacji i ustawowego źródła obowiązków daniowych oraz – pośrednio – zasadę legalizmu i zasadę zaufania obywateli do organów władzy publicznej, zaś zastosowane w sprawie skarżącego doprowadziły do naruszenia prawa własności przysługujących mu środków majątkowych. Skarżący zaznaczył, że kwestionowany art. 32 u.s.u.s. utracił moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 2010 r. Zasadność zbadania przez Trybunał konstytucyjności tego przepisu uzasadnił argumentem, że zakwestionowany przepis stał się podstawą wydania wobec skarżącego orzeczeń stanowiących tytuły wykonawcze.

Postanowieniem z 12 lutego 2018 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 lutego 2018 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał wskazał, że art. 2, art. 7, art. 84 oraz art. 217 Konstytucji nie mogą stanowić wzorców kontroli, gdyż nie zostały powiązane przez skarżącego z innymi przepisami Konstytucji wyrażającymi prawa lub wolności o charakterze podmiotowym. Odnośnie do zarzutu niezgodności skarżonych przepisów z art. 64 ust. 1 Konstytucji Trybunał stwierdził, że skarżący nie uzasadnił go. Trybunał zwrócił uwagę także na to, że skarżący nie uzupełnił braku formalnego skargi dotyczącego złożenia pełnomocnictwa szczególnego do jej sporządzenia oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem.

W zażaleniu z 22 lutego 2018 r. (data nadania) skarżący zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) „wyrażające się w przyjęciu, iż skarga nie spełnia wymogów określonych w ustawie oraz że braki formalne skargi, do których usunięcia wezwano skarżącego, nie zostały usunięte w terminie”. Skarżący podniósł, że Trybunał niezasadnie przyjął, że wskazane w skardze przepisy Konstytucji zostały uczynione przez skarżącego samoistnymi wzorcami kontroli. Podkreślił, że skarga zawiera wszelkie elementy konstrukcyjne wymienione w art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK, a złożone do akt pełnomocnictwo jest pełnomocnictwem szczególnym.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074), do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. przed dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Biorąc pod uwagę wywody poczynione przez skarżącego w uzasadnieniu skargi, należy przyjąć, że zarzut niekonstytucyjności kwestionowanej normy skarżący wiąże z wa-

dliwym, z punktu widzenia wymogów konstytucyjnych (art. 2, art. 7, art. 84 i art. 217 Konstytucji), nałożeniem na niego obowiązków o charakterze daninowym, które doprowadziło do naruszenia przysługującego skarżącemu prawa do własności, przewidzianego w art. 64 ust. 1 Konstytucji. Rację ma więc skarżący, że wymienione w *petitum* skargi przepisy Konstytucji należało potraktować jako powołane związkowo.

4. Nie wchodząc w *meritum* sformułowanych w skardze zarzutów, Trybunał uznaje, że skarżący uprawdopodobnił naruszenie przysługujących mu konstytucyjnych praw i wolności. Wniosek ten wydaje się zasadny w okolicznościach rozpatrywanej sprawy, w szczególności w kontekście ciężącej na ustawodawcy powinności zachowania właściwej formy nakładania obowiązków daninowych, w tym precyzyjnego konstruowania norm (przepisów) daninowych. Ponadto w sprawie nie zachodzą przesłanki przemawiające za uznaniem postawionych przez skarżącego zarzutów za oczywiście bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe, Trybunał uwzględnił zażalenie skarżącego, co skutkuje przekazaniem sprawy do rozpoznania merytorycznego.